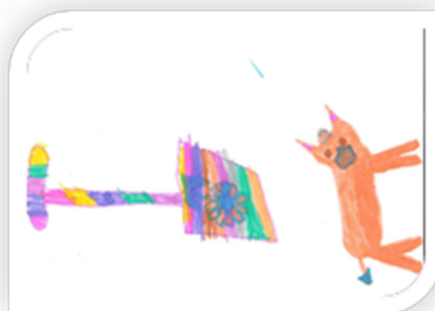
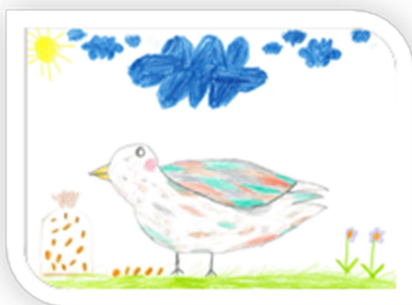

Vánoční příběh o malém andílkovi

Byl jednou jeden andílek, který bydlel v andělském království. Byl hodně maličký, nejmenší ze všech. A ostatní andělé si s ním proto nechtěli moc hrát. Mysleli si, že jsou lepší andělé, když jsou vysocí a mají větší rozhled. Andílek měl však jednu krásnou vlastnost. I když se k němu ostatní andělé nechovali moc přátelsky, on jim vždy při setkání zazpíval krásnou píseň.

Jednoho dne, když si prozpěvoval, ho uslyšely vánoční vločky. Píseň se jim natolik zalíbila, že poprosily andílka, zda by mu mohly být nablízku a poslouchat tak jeho líbezný hlas. Andílek byl moc rád. Ale trápilo ho, že není tak vysoký jako ostatní andělé v království. Vločky ho však přesvědčily, že ony jeho odlišnost vítají. „Vždyť my jsme také malé. Ale když se spojíme dohromady, dokážeme vytvořit sních. Z něj Ti pak můžeme pro potěšení utvořit sněhového anděla, který bude největší v celém království“. Maličký andílek byl ohromen. Tak malé, ale když drží spolu, dokáží velké věci! A tak se z nich stali přátelé, respektovali jeden druhého a těšili se ze společného času při zpěvu andělských písní.

Zanedlouho začalo ostatní anděly zajímat, kam se poděl maličký andílek a proč jim už nezpívá líbezná písnička. Dokonce si museli přiznat, že jim malý zpěvák opravdu chybí. Radili se a diskutovali nad svým chováním k malému andílkovi a postupně přicházeli na to, že jejich chování nebylo správné. Nejstarší anděl k nim promluvil. „Myslím, že bychom se měli malému andílkovi omluvit. Brali jsme jeho přítomnost jako samozřejmost a nechovali jsme se k němu hezky. Nemohl přece za to, že se narodil jako nejmenší z nás. Měli jsme si raději všimnout jeho hezkých vlastností, které jsou mnohem důležitější.“ Ostatní andělé souhlasili. Uvědomili si, že se nechovali hezky a měli snahu svou chybu napravit. A tak uspořádali vánoční sešlost a pozvali na ní malého andílka a jeho přítelkyně vločky. Požádali ho, aby jim zazpíval. A také se mu omluvili za jejich nepěkné chování. Velkorysý andílek jejich prosbě vyhověl a od té doby zavládl v andělském království mír.

Ono se už po staletí moudře říká *„pýcha předchází pád, ale každý rozmar se dá pokorou a skromností napravit.“*

Karolínčin vánoční příběh

„Na shledanou paní učitelko a veselé Vánoce“ volaly děti, když odcházely spolu s rodiči z vánoční besídky ve škole. „Tak to byl poslední den ve škole před Vánoci“ řekl tatínek a usmál se na malou Karolínku. Maminka Karolínku něžně pohladila po vláscích a společně vykročili do zasněžené ulice. Město v podvečer zářilo vánočními světýlky, u stánku voněl perník a v kádi se proháněli kapři. Vánoční nálada byla tady.

Karolínka s rodiči bydlela ve Strmé ulici v malém domku se zahradou. Jejich zahrada i dům byly vyzdobeny blikajícími světýlky, na balkóně stála figurína Santa Klause a na dveřích visel bohatě zdobený vánoční věnec. Karolínka se na Vánoce moc těší. Maminka upeče voňavé cukroví, tatínek koupí stromček, který bude s Karolínkou zdobit. Karolínka napsala Ježíškovi dopis s vánočním přáním. Je nedočkavá, které z přání se jí splní. Protože chodí do druhé třídy, napsala dopis úplně sama.

Sníh křupe pod nohama, padají velké vločky a Karolínka se s rodiči po cestě domů kouluje. To je legrace, když tátovi přistane na čepici sněhová koule. Všichni se náramně baví. Ještě kousek a celá rodina Kudláčková bude doma, kde je přivítá jejich psí kamarád Ted. Ted je chlupáč a velký pes. Je moc hodný a Karolínka se s ním ráda prohání po zahradě.

Vedle rodiny Kudláčkovy bydlí ve velkém domě pan Prouza, je to už dědeček, který chodí s hůlkou. Je to moc hodný pán a Karolínka mu říká dědečku. „Jé, dědečku“ volá Karolínka přes plot, „právě jsme se vrátili z vánoční besídky, zpívala jsem tam písničku“ chlubí se Karolínka. Pan Prouza zamává a zavolá „Doufám, Karolínko, že mi ji taky zazpíváš“. „Moc ráda dědečku“ volá Karolínka a utíká ke dveřím. Maminka odemkne a ze dveří vyběhne Ted, to je vždycky velké vítání. „Pěkný večer“ zavolá tatínek na pana Prouzu a zavírá za sebou dveře.

Maminka připraví večeři a všichni tři si u stolu plánují zítřejší den plný vánočních příprav.

„Mami, tati, pusuuu“ volá Karolínka ze svého pokoje, kde se chystá do postýlky. Než tatínek a maminka přijdou, sleduje Karolínka přes okno padající vločky. Zahlédne naproti v okně pana Prouzu, jak sedí u stolu a pije čaj. „Mami, proč je dědeček u stolu sám?“ ptá se Karolínka. Maminka říká „Víš, Karolínko, někteří lidé prostě zůstanou sami“. „A kde má dědeček babičku a kde má děti?“ ptá se Karolínka zvědavě. Tatínek odpoví: „Karolínko, dědeček už babičku nemá a děti bydlí hodně daleko“. Maminka s tatínkem popřáli Karolínce dobrou noc a odešli do obýváku. Karolínce se klíží oči a usíná s otázkou: „A to bude na Štědrý den dědeček sám?“.

Druhý den ráno po snídani vyrazil tatínek s Karolínkou koupit stromček a maminka zatím připravuje těsto na vánoční cukroví. Během dne celá rodina Kudláčkových zdobí stromček, peče cukroví, sleduje v televizi pohádky a zpívá koledy. Karolínka se moc těší na Štědrý den, proto se večer rychle chystá ke spánku. Než si lehne ke svým plyšovým kamarádům, koukne ještě z okna. A zase vidí pana Prouzu samotného při čaji. „Je mi líto, že je dědeček sám“ pomyslí si.

Konečně je Štědrý den. Kudláčkovi vyrazili na procházku s Tedem zasněženým městem. Později odpoledne začne maminka s tatínkem chystat sváteční stůl. Karolínka se těší, až budou pouštět ve velké míse lodičky. Celý dům voní jehličím a cukrovím. Pomalu se stmívá a Karolínka čeká a sleduje, až vyjde na obloze první hvězdička. To znamená, že Ježíšek začíná nadělovat dárky. Maminka Karolínce nachystá šatičky, učeše vlásy, protože se celá rodina sejde u štědrovečerního stolu ve svátečním oblečení.

„Mami?“ říká Karolínka. „Copak?“ odpoví maminka. „Jsem smutná, víš?“ pronese skleslým hlasem. „Proč holčičko, vždyť jsou tady Vánoce, na které ses tak těšila“ povídá maminka. „Nechci, aby byl dědeček sám doma a smutný“. V tu chvíli se maminka s tatínkem na sebe podívali a tatínek povídá „Tak víš co, Karolínko, obleč si kabát, nasad' si čepici a půjdeme pana Prouzu pozvat ke štědrovečerní večeři, máme velkou mísu bramborového salátu a velkého kapra, co říkáš maminko?“ Maminka se usměje a spokojeně přikyvuje. Karolínka s radostí běží ke dveřím. „Tati, tak honem“ volá.

A jaký byl Štědrý večer u Kudláčků? Veselý, plný radosti a spokojenosti i s panem Prouzou. Karolínka rozdávala vánoční štěstí svými radostnými úsměvy, a jak slíbila, zazpívala dědečkovi vánoční písničku. Dědeček si kapesníčkem lehce otřel slzu, byl šťastný a s ním i celá rodina Kudláčková. A když všichni, tak všichni, i chlupáč Ted vrtěl ocáskem.

A jak se říká: „O Vánocích by nikdo neměl být sám“.

Pohádka o Barborce

„Pozor, ať mě nezašlápneš,“ polekala se hvězdička. „Jéééé, co tady děláš?“, divila se Barborka. „Spadla jsem z nebe a asi brzy v tom sněhu zhasnu,“ posteskla si hvězdička. „A nechceš jít se mnou domů?“ Hvězdička chvilku zaváhala a trochu smutně řekla: „Asi, ano.“ Barborka hvězdičku vzala opatrně do ruky a ta jí krásně svítila na cestu.

Barborka se s hvězdičkou vrátila, právě když se rodiče s jejím bratříčkem chystali strojit stromeček. „Pojď nám pomoc věšet ozdoby,“ volali na Barborku. Hvězdička vánoční stromeček viděla poprvé. „Mohla bych si sednout tamhle na jeho vršek?“ nesměle špitla. „No samozřejmě,“ zajásal tatínek a hned ji tam vysadil. Hvězdička byla ze všech vánočních ozdob nejkrásnější.

Při slavnostní večeři, když maminka dávala pozor, ať děti nesní žádnou kapří kost, přiletěl Ježíšek a přinesl všem dárky, nejvíce však Barborce a jejímu bratříčkovi. „Copak tady děláš, hvězdičko?“ podivil se zvonivým hláskem Ježíšek. „Spadla jsem přímo z nebe do závěje a Barborka mě zachránila. „Posadili mě na stromeček,“ odpověděla hvězdička. „A líbí se ti tady?“ „Líbí se mi u dobrých lidí, ale stýská se mi po mých sestrách na obloze,“ posmutněla hvězdička. „Tak polet’ se mnou,“ řekl Ježíšek. „To bychom ale zkazily Barborce Vánoce.“ „To máš pravdu,“ zaváhal Ježíšek, ale pak ho napadlo. „A co kdybych se pro Tebe vrátil po Vánocích?“ „To bych moc ráda,“ rozzářila se ještě více hvězdička. Ježíšek už ale musel spíchat, protože nesl i jiným dětem dárky. Hvězdička svým světlem prozářila celé vánoční svátky. „Tak krásné Vánoce jsme ještě nezažili,“ usmívali se tatínek s maminkou na své děti.

Když se v lednu chystali odstrojit vánoční stromeček, najednou hvězdička zmizela. Hledali ji po celém domě i na zahradě, ale nikde ji nenašli. Až večer před usnutím na Barborku jedna malá hvězdička z oblohy zablikala a jen Barborka věděla, co to znamená. Každý večer před usnutím hvězdičce zamávala a ta na ni z oblohy šibalsky mrkla. Bylo to jejich tajemství.

Lumík a vánoční dar

V jednom malém lese žilo několik zvířat. Všichni si pomáhali a měli se rádi. Jenom hraboš jménem Lumík nikomu nepomáhal. Držel se stranou a s nikým se nebavil. Na pole vedle malého lesa se přistěhoval teprve nedávno, a proto ho chtěla ostatní zvířátka více poznat.

Nejprve se k Lumíkově noře vydal zajíc. Zaklepal a nic. Zaklepal znovu a zase nic. Naklonil se tedy k otvoru v zemi a zvolal: „Šťastné a veselé Vánoce, sousede!“ „Nechte mě být, nejsem zvědavý na vaše přání! Nesnáším Vánoce!“ ozvalo se z nory. Zajíc sraštil čelo, zavrtěl hlavou, zastříhal ušima a odhopkal pryč.

Druhý den ráno se z pole vracela srnka. Když šla kolem Lumíkovy nory, párkrát dupla kopýtkem a líbezným hláskem zvolala: „Šťastné a veselé Vánoce, sousede!“ Ale z nory se ozvalo: „Nechte mě být, nejsem zvědavý na vaše přání! Nesnáším Vánoce!“ Srnka vykulila oči, zavrtěla hlavou, protáhla se a dlouhým ladným skokem pokračovala ve své cestě.

Další den se u Lumíkovy nory objevila veverka. „Šťastné a veselé Vánoce, sousede!“ radostně volala a poskakovala kolem. „Nechte mě být, nejsem zvědavý na vaše přání! Nesnáším Vánoce!“ ozvalo se z nory. Veverka se zastavila, zavrtěla hlavou, zamávala svým krásným ocasem a byla pryč.

Za dva dny přišel k Lumíkově noře malý hraboš Ludvík. Zaklepal a spustil: „Ahoj sousede. Jsem Ludvík. Bydlím na poli na druhé straně lesa. Pojd' se se mnou projít, ukážu ti okolí a cestou můžeme ještě sesbírat poslední klásky. A taky jmelí. To zaneseme srnce, aby mohla vyzdobit plácek pod borovicí na zítřejší oslavu Štědrého večera.“ Lumík vystrčil hlavu z nory. „Zadrž s tím povídáním! Copak to nechápete? Vánoce neslavím. Nesnáším je. Dejte mi už všichni pokoj!“ a zalezl zpátky do nory. Ludvík ještě dlouhou dobu nechápavě zíral k otvoru v zemi. Pak si povzdychl a odešel.

Nastala noc. Taková ta tajemná noc, jaká bývá před Štědrým dnem. Všude bylo ticho a k zemi se snášely sněhové vločky. Ráno už byla celá krajina zasypaná sněhem. Zvířátka byla schovaná ve svých domečcích a chystala překvapení na večerní oslavu pod borovicí. To byla pro Lumíka vhodná chvíle. Chtěl využít toho, že venku nikdo nebude a vydat se na pole pro pár klásků obilí. Ale co to vidí? Celé pole je zasněžené! Nikde žádné klásky! Co jen teď bude dělat? Vždyť už mu v noře nezbylo žádné zrní. Seděl, hleděl do té bílé dálky a po tvářích mu tekly slzy jako hrachy. „To jsem tomu dal,“ šeptal a utíral si čumáček. „Všechno jsem to pokazil. Na zvířátka jsem byl nepříjemný. Nechtěl jsem se s nimi seznámit. Báł jsem se, že by mě neměla ráda, když jsem tady cizí. A teď? Teď jsem tu sám a nemám co jíst.“ Jak tak plakal, vzpomněl si na hraboše Ludvíka. Setřel slzy a vydal se na cestu k poli na druhé straně lesa.

U velkého smrku se zastavil a zvolal: „Veverko, slyšíš mě? Chtěl jsem jen říct, že mě mrzí, jak jsem byl na tebe nepříjemný. Omlouvám se.“ Zastavil se i u houští za dvěma pařezy. „Srňko, slyšíš mě? Chtěl jsem jen říct, že mě mrzí, jak jsem byl na tebe nepříjemný. Omlouvám se.“ Totéž udělal i u starého keře, kde žil zajíc, a nakonec i u Ludvíkovy nory. „To je dobře, že jdeš,“ povídá Ludvík a vylézá z nory ven. „Pomůžeš mi s tím jmelím, sám bych ho všechno neunesl. Už se pomalu stmívá a oslava Štědrého večera za chvíli začne.“ „Ale...ale...já tam jít nemůžu,“ koktá Lumík, „nepatřím mezi vás.“ Ludvík se na Lumíka usmál a pravil: „a právě to je třeba změnit.“

Ten večer byl opravdu štědrý. Lumík dostal na plácku pod borovicí nejenom svazek obilných klásků, ale i něco daleko vzácnějšího. Když potom usínal ve své noře, něco ho moc hezky hrálo u srdce. „Tady jsem doma,“ pomyslel si. „Šťastné a veselé Vánoce, mí noví přátelé!“

Vánoční příběh

Advent – krásný čas, kdy děti netrpělivě čekají na Ježíška. Jenomže ten je ještě daleko. Ale za dva dny budou chodit čerti a s nimi Mikuláš a určitě přiletí i anděl.

Tomáš a Anička pobíhali venku a snažili se chytit první sněhové vločky, které ten rok začaly poprvé líně padat z oblohy. To byla nádhera! Jenže vločky chytit nejdou. Jak dopadnou na dlaň, roztají. Když se začalo stmívat, běželi domů, aby se maminka nezlobila. Jaké bylo překvapení, když je místo maminky vítala babička. „Jé, babí, ty jsi přijela!“ křičely děti. Měly velkou radost, protože babička jim vždy přivezla něco dobrého na mlsání a hlavně.....uměla krásně vyprávět.

„Babí, za dva dny budou chodit čerti“, povídá Tom. „A Tomášku, ty se nebojíš? Co když si tě budou chtít odnést? Maminka povídala, že si nechceš uklízet v pokojíčku.“ Odvětila babička. „Babí, trochu se bojím, ale já už jsem hodný. Maminku poslouchám a i pokojíček si uklízím. A včera jsem jí pomohl utírat nádobí“. Pyšnil se Tom. „A babičko, když jsi byla malá, chodili také čerti?“..... ptala se Anička. „Čerti chodí od nepaměti. Hodné děti Mikuláš a anděl odmění, ale ty zlobivé si čerti občas odnesli do.....“ babička ani nedopověděla, jen se významně podívala na obě děti. „Ale ještě než přišla čertí družina, dva dny před nimi – v noci z 3. -4. prosince – chodila Barborka a odměňovala hodné děti, které si na ni vzpomněly a nakreslily jí hezký obrázek a někdy i něco milého připsaly. Než šly spát, daly vzkaz pro Barborku za okno a k tomu přiložily ponožku (ale čistou!). Čím větší ponožka, tím více se do ní vešlo. Povím vám tajemství. Já jsem dávala tatínkovu ponožku. A ráno po probuzení jsem běžela k oknu podívat se, zda Barborka přišla. Nikdy na mě nezapomněla. Nadělila mi ovoce, oříšky a vždy nějakou sladkost“ ukončila babička svoje vyprávění.

Děti, chodí u vás také Barborka? Jestli dosud nepřišla, bylo to asi proto, že jste jí nenamalovaly obrázek a nepřípravily ponožku. A nezapomeňte si 4. prosince utrhnout větvičku třešně, višně nebo zlatého deště – tzv. barborku. Dejte je doma na slunné místo a hezky se o ně starejte. Odmění se vám a na Vánoce vykvetou.

Také si můžete vyrobit sněhovou vločku, která určitě neroztaje a vydrží celou zimu. Vystříhněte si ji z papíru. Zkoušejte různé tvary a vzory, překvapí vás, jak jsou krásné.

Jak Miky dostal od Mikuláše dárek

Ahoj děti, ráda bych vám pověděla příběh svého kamaráda Mikuláše, říkáme mu Miky :)

Jednou přišel k malému Mikymu Mikuláš. "Byl jsi celý rok hodný?" zeptal se ho.

Miky odpověděl: "Ano, skoro pořád."

Svatý Mikuláš se vyptával dál: "A mohl bys mi říct nějakou pěknou básničku, zazpívat písničku?"

"Samozřejmě," odpověděl Miky a hned spustil:

"Mikuláši milovaný

v našem domě jsi tu s námi.

Dej mi, prosím, co mám rád,

pak tě zase pustím z vrat."

"To je moc hezká básnička," řekl Mikuláš a dal Mikymu jablíčka, ořechy, mandarinky a čokoládu. Miky poděkoval.

"Na shledanou," rozloučil se Mikuláš, otočil se a chystal se odejít.

"Počkej!" zavolal na něho Miky.

Mikuláš se lekl. "Co se děje?" zeptal se

Miky se na něho usmál a povídá: "A jak je to s tebou? Byl jsi taky celý rok hodný?"

"No...skoro," odpověděl Mikuláš.

"Znáš taky nějakou hezkou básničku, nebo písničku?" pokračoval Miky.

"To víš, že znám," usmál se Mikuláš, vrátil se zpět k Mikymu a povídá:

"Ty můj chlapče roztomilý,

venku meluzína kvílí.

Uvař mi čaj, ať mě hřeje,

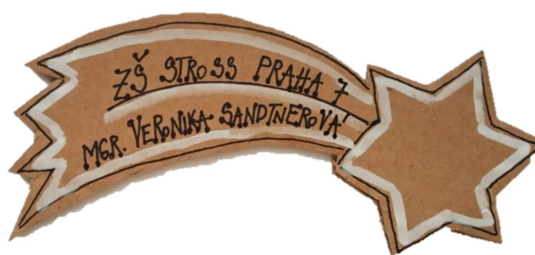
kdybych spadl do závěje."

"Už se na to pracuje," usmíval se Miky a běžel do kuchyně. Uvařil Mikuláši horký čaj, u kterého si spolu hezky popovídali a snědli čokoládu a všechny mandarinky. Za chvíli se Mikuláš zahřál. Když dopil, vstal a zamířil ke dveřím.

"Děkuji Ti za čaj, kamaráde," řekl.

"Není za co. Moc rád jsem si s tebou popovídal a příští rok na mě nezapomeň, přijď a zase si dáme nějaké dárky, rád tě uvidím!" odpověděl Miky.

"Velice rád, malý Mikuláši, budu se těšit!" přikývl s úsměvem velký Mikuláš a zmizel v mrazivé noci.

Vánoční přání

„Jsou Vánoce, sněžíííí ,“ volají děti a s rozzářenými očkami běží ven a těší se z prvních třpytících se vloček. Když už bylo všude bílo a sněhová peřinka přikryla celou krajinku, děti se dohodly, že si postaví sněhuláka. „Ještě nám chybí hlavička a je hotový,“ radují se. „A co očka, pusinka a nos?“ Barunka rychle utíká domů pro uhlíky a mrkvičku. „Ták a teď je dokonalý,“ dodala. Dětem už byla zima a tak se chystaly domů. Ještě jednou se za sněhulákem ohlédly a on jakoby ožil, usmíval se na ně a mával jim buclatou ručičkou.

Slunce se pomalu ukládalo ke spánku, na nebi se objevila první hvězda a všichni zasedli ke štědrovečernímu stolu a netrpělivě čekali na ježíška. Nastalo úplné ticho, sněhulák posmutněl. S dětmi mu bylo veseleji. Ze zasnění ho vyrušila srnka. Přiskočila k němu a vzala mu tu šťavnatou mrkvičku, co měl místo nosíčku! Bylo jí úplně jedno, že už nebude tak krásný a dokonalý, jak si ho děti postavily. Měla prostě hlad! Než se vzpamatoval, ta drzá srnka byla pryč i s nosem!

„Ach jo, co teď? Co si počnu? Bez nosu nejsem nic!“ řekl nešťastně. „Cup, cupity, cup, z lesíčka přicupkal zajíček. Zvědavě si sněhuláka prohlíží a ptá se ho. „Co se děje, že jsi tak smutný? Můžu ti nějak pomoci?“ Sněhulák se na něho překvapeně podíval a začal mu vyprávět, svůj dnešní zážitek. Zajíček ho pozorně poslouchal, bylo mu ho líto. Jak bych mu jen pomohl, přemýšlel. A v tom dostal nápad. „Mám to!“ vykřikl ušáček. Jsou Vánoce a ty si přece můžeš něco přát. „To je nápad!“ Děkuji ti, kamaráde“, zaradoval se sněhulák. Zajíček se na něho usmál, pohlídl ho po buclatém bříšku a odcupkal do lesíčka do svého pelíšku.

Sněhový mužíček se podíval na noční oblohu a vyslovil své Vánoční přání.

Když slunce vystřídalo měsíc a svou září probouzel všichni tu krásu kolem, probudilo i sněhuláka, který usnul při čekání na svůj dárek. Otevřel oči a ... „Mám nos!“ Vypískl šťastně, když se uviděl ve svém stínu.

Ano! Teď už to byl ten dokonalý sněhulák. Měl vše, co má mít. Oči, pusinku, knoflíčky i nosík! Přání se mu splnilo a on nahlas zavolal do toho krásného, čistého a zasněženého dne: „DĚKUJI TI JEŽÍŠKU“

Příběh stromu lesa

Než jsem se narodil, moje maminka kvetla krásně žlutými květy. Vím to jen z vyprávění, jak vždy na jaře se pyšní barvami, které jsou v našem lese už zdaleka vidět. Po odkvetení se vytvoří plno plodů a.... tady začíná můj příběh, který vám budu vyprávět.

Jednoho dne foukal silný vítr a nakláněl větve do všech stran. Já malinký semenáček jsem se držel své maminky, jak jen to šlo. Najednou se stala ta strašná věc. Začal jsem se vznášet, točit jako na kolotoči a vzdalovat od svého milovaného stromu. Volal jsem „Mami, co se to se mnou děje, já nechci pryč“. Ale to už mé vrtulky nabraly na síle a odnášely mne opodál. BUM! BÁC! Upadl jsem do trávy a čekal, co bude dál. Vítr sice pomalu ustával, ale zato se spustil déšť. Honem jsem se schoval pod list trávy a vyčerpáním usnul. Vzbudilo mne až nějaké zapraskání. To se začaly tlačit kořínky, slaboučké jako nitka a zavrtávaly se do země. Brzy jsem pochopil, že kořínky jsou moje jediná záchrana pro můj život před blížící se zimou. Čas utíkal, začaly se na mne objevovat první lístky a konečně jsem poporostl a se zvědavostí pozoroval všechno kolem. Uviděl jsem i maminku, která stála nedaleko a s radostí na ni zavolal. „Maminko, tady jsem, vidíš mne“? Maminka štěstím zakývala větvemi na pozdrav a zvolala. „To jsem ráda, že tě vidím. Teď musíš být silný a statečný můj synáčku, aby se ti něco nepříhodilo. Všechny stromy dokola se radovaly z našeho setkání a tančily dlouho do zimní noci. Ráno mě probudilo štěbetání ptáčků, kteří si tu novinu o mé záchraně roznegli široko daleko. Poslední paprsky ranního sluníčka mne hřály. To jsem měl nejraději, vzhlížet ke slunci, jak si hledá místočko mezi větvemi stromů, aby mne pošimralo. Taková hra byla vždy velká zábava. Když však přišel večer a tma pohltila vše kolem, stromy si začaly podávat ruce, aby se nebály hejkalů a všelijakých strašidel. To jsem se i já bál, přiznávám, a volal na maminku. Ta mi povídala krásné příběhy o tom, co se v lese přihodilo zajímavého. Všude vládlo ticho, jen nad lesy zářil měsíc. Ve dne to naopak všude šumělo a bublalo. Takové to šumění, co návštěvníci lesa slyší, je vlastně takové naše povídání. K tomu se přidávají ptačí zpěvy a do taktu nám doktor lesa datel tluče. TUK, TUK! Veverky čiperky stále poskakují a hledají, co by si ještě mohly uschovat do svých skrýší na dlouhou zimu. Paní břízy, které stojí na okraji lesa nás už zdaleka upozorňují, že se blíží nějakí lidé, a ty nemáme v lese moc rádi. Klidně si odhodí papír od svačiny, a to pak musí zasednout naše lesní rada, a řeší, co si s těmi odpadky počít.

Já jsem zase o další kousek poporostl a moje maminka, která měla doteď krásně červenou korunu, začala měnit svoji podobu. To, že ji opadaly všechny listy je tím, že začíná opravdová zima. Jen ti pichlavý strašáci, jak jsem je nazýval, mají jehličí stále.

Jedno ráno, když jsem se probudil, byl všude sníh. Ten nám bude sloužit celou zimu jako hebká peřina. V tomto období stromy i některá zvířátka ulehnu k zimnímu spánku, aby přečkaly zimu. A než jsem i já ulehl k zimnímu spánku, přihopsal ke mně zajíček. Všiml si mých lístků, které ještě vykukovaly ze sněhu a chystal se je ochutnat. Začal jsem se hrozně bát, že se pustí do mého kabátku, na který jsem byl tolik pyšný. Začal jsem zajíčka prosit. „Zajíčku prosím, neokusuj mé lístky. Víím, že by sis rád pochutnal, ale sníš-li mi je, zmrznu a zimu nepřečkám. Zajíček se zamyslel a povídá. „Tak tedy, ať je po tvém, ale za to ty mne na oplátku poskytněš úkryt před každým nepřítelem.“ Zajíček si pod mojí korunkou postavil pelíšek, a z nás se nakonec stali nerozluční kamarádi. A jak říká jedno české přísloví. „Ve dvou se to lépe táhne,“ tak jsme se už ani jeden nebáli. Jednou jsme však zpozorovali takové divné lidi, stojící u našeho starého stromu dubu, jak něco píší na jeho kmen. Nikdy jsem je tady neviděl, tak jsem honem zavolal na maminku, a ta my vysvětlila, že jsou to lesníci. Označují stromy, které se musí skácet. Vůbec jsem tomu nerozuměl, a znovu naléhal na maminčino vysvětlení.

„Víš synku takový je život. Pan dub už je starý a nemocný. I mě to jednou čeká, ale ty tu budeš jednou stát pyšně místo mě, silný a statečný po dlouhé roky.

Ježek Bodlinka

Bylo září a to znamenalo, že začal školní rok. Mezi školáky se zařadil i ježek Bodlinka. Byl to veselý, chytrý kluk, který měl rád zábavu. Ve třídě se posadil do lavice, kde už seděla malá, šedá myška. Jmenovala se Šedivka.

Jednoho dne se ježek Bodlinka a myška Šedivka domluvili, že se odpoledne sejdou na mýtině v lese. Chtěli stavět domečky pro lesní skřítky. Nasbírali kůru stromů, listy, proutky, větvičky, mech a pustili se do díla. Když měli skoro hotovo, chtěla myška Šedivka poplácat ježka Bodlinku po zádech. Ale jeжда... Bodliny na jeho zádech se jí tvrdě zapíchly do malých, měkoučkových tlapek. Myška bolestí vykřikla a do očí jí vhrkly slzy. Ježek Bodlinka jí začal utěšovat, ale nebylo mu u srdce nejlépe. Myška se po chvílce uklidnila a domeček pro skřítku nakonec dokončili.

Jak čas běžel, byl tady Halloween. Zvířátka ze třídy se rozhodla, že uspořádají soutěž o nejstrašidelnější masku. Ježek Bodlinka šel za zombíka, Myška Šedivka si vybrala kostým čarodějnice, veverka Červenka si vybrala převlek havrana a liška Zrzečka měla masku pavouka. Paní učitelka Rozárková, moudrá sova, vybrala ze všech masek tu nejhezčí. Vyhrála myška Šedivka. Všechna zvířátka se kolem ní seběhla a začala jí objímat. Ale ouvej ... když chtěla zvířátka obejmout ježka Bodlinku, nepříjemně si popíchala tlapky. Ježek byl z toho opravdu smutný a ze soutěže rychle odešel.

A máme začátek prosince – svátek Mikuláše. Zvířátka měla připravenou besídku ve škole. Pečlivě připravovala pohádku, kterou chtěla zahrát svým rodičům. Všichni byli hodně nervózní a vykukovali na jevišti skrz oponu. Bylo plno. Zazněl gong a Mikulášské představení začalo. Vše probíhalo dobře až do chvíle, kdy měl ježek Bodlinka přinést na zádech pytel s dárky (hrál Mikuláše). Veverka Červenka mu chtěla na záda hodit pytel, ale místo toho se připíchla na jeho záda. Vykřikla bolestí a začala plakat. Celé představení předčasně skončilo. Ježek Bodlinka se rozplakal a rozběhl domů.

Další dny nechtěl chodit do školy. Hrozně se styděl a bál se, že by mohl svým kamarádům zase nějak ublížit. Kamarádi stále přemýšleli, jak by svému kamarádovi mohli pomoci. Měli ho moc rádi a trápilo je, že je smutný. Nakonec myšku Šedivku něco napadlo. Pošeptala svým kamarádům, svůj nápad a všichni s ním nadšeně souhlasili.

Uběhlo pár dnů a je tady Štědrý večer. Zvířátka jej slaví trochu jinak, než my, lidé. Všichni se sejdou na mýtině. Každý přinese něco dobrého k snědku. Společně ozdobí jedličku a pod ní si nadělí dárky.

Když se všechna zvířátka sešla, začala společná večeře. A po ní už nadešla ta “NEJ” chvíle, na kterou čekaly nejenom děti, ale i dospělí. Správně, začaly se rozbalovat dárky. Jedno zvířátko po druhém chodilo ke stromečku a chytrá paní sova Rozárková rozdělovala dárky.

Konečně přišla řada také na našeho jezečka Bodlinku. Šel pomalu a nejistě ke stromečku. Byl hodně nervózní. Měl strach, co v dárku najde. Paní sova mu podala obrovskou krabici. Pomalu a opatrně ji rozbalil a.... a pak se rozplakal radostí.

Dostal nádherný dárek - kabátek, který měl na zádech bublinkovou fólii. To proto, aby neublížil svým kamarádům. Radostně se rozhlédl po zvířátkách, oblékl si kabátek a rozběhl se ke svým spolužákům a všechny je objal. A světe div se, nikomu neublížil.

A v tuto kouzelnou chvíli se z oblohy začaly pomalu, pomalounku snášet obrovské sněhové vločky. Za chvíli chumelilo a všude bylo bílo. Začaly Vánoce.

Dáreček

Tento příběh se odehrává jednoho krásného prosincového rána, kdy sluníčko rozzářilo zasněženou krajinu. V lese u krmelce, kam pan hajný Roštlapil nosí zvířátkům krmení, nastal čilý ruch.

Ke krmelci se sbíhají srnky a jeleni, přihopkávají zajíčci a pro nějaké to zrníčko se slétají i ptáčci. Pro každé zvířátko tu je něco dobrého na zub nebo do zobáčku. V jedné chvíli se od blízké jedle ozve veverka: „Honem, pojd'te všichni sem! Něco tady je, ale k nám do lesa to nepatří!“

Všechna zvířátka se tedy rozeběhla za zrzavou veverkou. A opravdu! U vysoké jedle se krčilo malé štěňátko.

„Copak tady děláš?“ zeptal se starý jelen. „Včera mě sem přivezl můj pán, uvázal mě tady a já čekám, kdy se pro mě vrátí,“ poplakával pejsek. „Je mi zima a mám veliký hlad.“ A štěňátko se ze smutných černých očí řinuly slzičky jako hrášky.

„Neplač,“ povídá srnka. „My se o tebe postaráme.“

Myšky rozhryzaly provaz, kterým bylo štěňátko přivázáno ke stromu a společně se všichni vydali ke krmelci. Ale pro štěňátko tam nic k jídlu nebylo. Pejsci totiž seno, zrní ani kaštiny nebo žaludy nejedí. A tak hladové štěňátko zalezlo alespoň do sena, aby se trochu ohřálo. A jak bylo unavené, tak hned usnulo.

V hájovně u Roštlapilů se odpoledne děti s tatínkem chystali do lesa, aby nakrmili zvířátka. Každý z nich si něco připravil. Pan hajný si na záda naložil pytel sena. Nejstarší Bětka nesla ošatku suchého chleba, mladší Adélka měla košíček s kaštanami a žaludy a nejmladší Deniska zobání a lůj pro ptáčky.

Brzy po obědě se všichni vydali do lesa ke krmelci a všechny dobroty pro zvířátka tam začali vyndávat. Poslední na řadu přišlo seno. Když to hajný Roštlapil chtěl vysypat z pytle, všiml si v krmelci čehosi malého černého. Vystrašeně to na něj hledělo a celé se strachy chvělo.

„Podívejte, tady je malé štěňátko,“ řekl hajný svým dětem. „Jéé, jak se sem dostalo?“ volaly holčičky a tlačily se jedna přes druhou, aby si to malé klubíčko prohlédly.

Hned ho popadly do náručí, hladily ho a obrátily se tázavě na tatínka. „Že si ho můžeme nechat, tatí, tatínku, tatínečku, prosíme!“

Samozřejmě, že si ho můžeme nechat, vždyť je to vánoční dárek od lesních zvířátek.“

Doma děti vše vyprávěly mamince. „A jakpak se bude jmenovat?“ ptala se maminka. „No přeci Dáreček,“ vyhrkly děti.

A tak se z malého Dárečka stal ten nejšťastnější a nejvěrnější pes pod sluncem.

Vánoční příběh

Začalo to jednoho krásného dne, kdy venku začalo sněžit. Snížek padal a padal a přes okno bylo vidět, jak poletují vločky, jako bílé obláčky na obloze.

Maminka vešla do pokoje a říká polohlasem rozespalým dětem, Toníčkově a Aničce – děti, vstávejte, venku sněží. Anička a Toníček otevřeli oči, rozespale zívli a nevěřicně se podívali nejdříve na maminku a potom z okna. Když z okna uviděli padající sníh, vyskočili z postýlek a běželi k oknu.

A to je dnes Štědrý den. To je nádhera.

A než se všechno připraví na večer a doladí zbytek maličností, můžeme se jít po snídani proběhnout a zaskotačit si na čerstvém vzduchu. Ještě půjdeme vzbudit tatínka. Toho čerstvý padající sníh nevzbudil.

Děti se tedy převlékly, umyly si ruce a šli ke snídani. Spolu s maminkou připravily samé dobroty, ale nepřipravily toho moc, protože si bříško musí šetřit na večer, na Štědrovečerní večeři, na kterou se už všichni moc těší, ale hlavně na rozbalování dárků. Jako všechny děti.

Tak a teď rychle ven, zavelela maminka. Tatínek přijde za námi za chvíli. Hlavně se musíme teple obléknout a honem ven. Nesmíme zapomenout na Azora, vykřikla Anička. Toník hned volal na Azora.

Azor se odkudsi přiřítíl a málem to u dveří neubrzdl. Tak ještě vodítka a náhubek a jdeme se na tu nádhru podívat ven.

Děti vyběhly ven i spolu s Azorem. Jé sněží, sněží, volaly děti. Azor pobíhal kolem dětí jako poplašený a začal skákat a dovádět a děti se hned přidaly. To bylo radosti. Za chvíli přišel i tatínek a radost byla ještě větší. Všichni se šli projít lesem, který měli hned za domem, ve kterém bydleli.

Děti poskakovaly, dováděly, běžely jako o závod, Azor je doháněl, skákal po nich. Pak si všichni dali společný závod, Azor běžel dál než ostatní, ale pak se zase vrátil. No nálada byla úžasná. Pak se všichni celí od sněhu, vydovádění, vrátili do svého domu, kde se mohli

společně věnovat dalším přípravám a hlavně byli rádi, že jsou zdraví a spolu. To je nejdůležitější...

Přeji Vám krásně prožitý Advent, krásné Vánoční svátky, vše prožité ve zdraví, v klidu a v pohodě.

Kočka z kávové pěny a Štědrý den

Jsou Vánoce. Já jsem kočka z kávové pěny a bydlím v domě, kde dnes postavili takový stromek, který je ozdobený zvláštními koulemi. Na vrcholku je něco jako ježek nebo rozčepýřený pták. A je to žluté. Pochopila jsem, že dvojnožci si užívají Vánoce, koukají na pohádky, a dokonce si povídají, že se večer stane něco velkého. I já to tuším. Nevím co, ale bude to velké. Společně jsme se šli projít ven. Dvojnožci si hráli a stavěli sněhuláka. Potom jsme šli zpět domů. Pustili jsme si pohádku a já jsem na chvíli usnula. Když jsem se vzbudila, byl už večer. Bylo šest hodin. Všichni se nějak připravovali a mně to bylo divné. Vařili a měli sváteční oblečení. Když byla ještě větší tma, byla večere. Nevím proč, z neznámých důvodů, stůl byl ozdobený svíčkami a svíčkami. Na stole byl sváteční ubrus. A mně dali kus rybičky, bez kostí. Když všichni povečeřeli, šli jsme do pokoje. Chvilku jsme čekali, co se bude dít. Najednou jsme uslyšeli zvoneček, vyšli z pokoje a pod stromkem byly takové balíky s mašlí. A dvojnožci rozbalovali a rozbalovali. Na jednom balíku bylo napsáno: „Pro kočku z kávové pěny“. A já to rozbalila. Byl tam nový pelíšek. Krásný. S polštářkem. A tak jsem se válela celé Vánoce v pelíšku. To se mi moc líbilo. Moje první Vánoce jsem si moc užila. Konec.

Příběh kočky z kávové pěny pokračuje. Kočka kávička objevila zábavný les, kde začíná další příběh lesních Vánoc.

Sněhulák

Jednoho prosincového dne se u nás ve škole objevil sněhulák. Byl veliký jako pořádně narostlý mužský. Ba co dím, se svým černým cylindrem na hlavě byl velikánský. A náramně elegantní. Měl dlouhou šálu kolem krku, oči jako uhlíky a na bílém kabátě čtyři černé knoflíky. Ovšem místo nosu neměl mrkev, ale dlouhý oranžový papírový kornout. Ptáte se: „Proč papírový a kornout?“ No on náš sněhulák byl celý papírový. Takže to, že stál uprostřed vyhřáté školní chodby, mu vůbec, ale vůbec nevadilo.

Stál tam a koukal na všechny ty drobečky, co ještě s ospalýma očima vcházely do školní budovy. Venku zrovna mrzlo, až praštilo a dětičky měly tvářičky a nosy jako červená jablíčka.

Tonda, Anička, Jasmína, Olinka, Peťa, Jirka, Tomášek, Elenka i Helenka zvedli oči k tomu bílému pánovi a usmáli se na něj. Aby ne, sněhulák v brzkém ranním pološeru krásně svítil. Dostal místo srdíčka šňůru zářících lampiček.

Prošel také Dan, Ája, Kája. Ale když procházela Zuzanka, ani nezvedla oči od země. Jen nešťastně povzdechla a šla dál. Pana Sněhuláka její smutná tvářička tak zasáhla, až v něm křuplo, ruplo a zhasnul.

Přišla paní učitelka Boženka a snažila se jej opravit. Pak došla paní družinářka, byla přizvána i paní uklízečka a dokonce i paní ředitelka, ale nikomu se nepodařilo sněhulákovo srdce zase rozsvítit. Sněhulák zůstal bez světýlka. Čas plynul a Zuzanka chodila čím dál nešťastnější a mrzutější.

Jednoho dne se Zuzka svěřila se svým trápením své nejlepší kamarádce Evičce. Se slzičkami v očích jí vykládala o tatínkovi, o tom, jak musel odjet do zahraničí za prací, a že s nimi nebude na Vánoce doma. Jó sněhulák, ten má panečku sluch, ten slyší kdejakou tajnost, co se na chodbách šušká. Však také zaslechl i smutné vyprávění Zuzanky a hned si věděl rady. Jen jak zhaslo ve škole poslední světlo, odešla i paní uklízečka a v celičké škole nezbyl ani živáček, začal náš bílý pán uskutečňovat svůj plán. Napsal, no jak to jen šlo, také on svůj vánoční dopis pro Ježíška s jediným vroucím přáním, aby se Zuzance vrátil tatínek na Vánoce domů.

Pak už vše šlo jako po drátkách (ááá, kdo z vás děti nevěří ve velkou moc Vánočních přání, ten by měl rychle začít). Tatínek dostal dopis. Tam bylo psáno:

Vážený pane Větvíčko ,

okamžitě se vraťte, polámala se nám brusná fréza a spravit jí nedokáže ani pan Réza, jen vy.

Děkuji za rychlé vyřízení.

Vše ostatní je domluveno.

Se srdečným pozdravem

pan ředitel ing. Alois Prudký

Tatínek na nic nečekal. Sedl do automobilu a jel celou noc. Okolo sněžilo, vítr foukal, nic však tatínka nemohlo zastavit. V práci se podíval na brusnou frézu, ta jako zázrakem hnedle naskočila a vrněla jako brouček.

A co bylo dál? Tatínek Olda, již značně unavený, dojel před školu Zuzanky, že jí musí překvapit děj se co děj. Avšak byl před školou brzy. Zuzanka měla ještě poslední hodinu.“ Ach, ach,“ povzdych si pan Olda a stál před školou dál. Pořád sněžilo, fičel ledový severák, tatínek čekal a čekal. Už byl celý promrzlý a zasněžený jako ten sněhulák, když se nad ním slitovala paní ředitelka a vpustila jej dovnitř.

Slovo dalo slovo a náš pan Olda Větvíčka klečel se šroubovákem v ruce u milého sněhuláka. Oprava trvala sice trochu déle než u frézy, ale pan Větvíčka měl opravdu šikovné ruce. Celá věc se podařila.

Zuzanka se po zvonění ploužila k šatnám, když v tom uviděla záři linoucí se od sněhulákovy srdce a hned vedle něj stál její milovaný tatínek. Byla tak šťastná, obejmula tátu kolem krku a dala mu tu nejsladší pusu, jakou uměla.

No a Vánoce? Byly ten rok překrásné, bílé a šťastné.

Zapomenutý dárek

Už se vám někdy stalo, že jste našli po letech někde uloženou věc, na kterou jste dočista zapomněli? A co teprve, když najdete věc, která byla vašich rodičů, na kterou si už nevzpomínají ani oni. Něco podobného se přihodilo sestřičkám Karolínce a Zuzance.

Holky ten rok chodily do druhé a čtvrté třídy. Protože bydlely ve městě, hodně času trávil u babičky a dědy na vesnici. A největším dobrodružstvím pro ně bylo, jako už asi pro každé takové děti, prolézat nejrůznější zákoutí domu, hrát si tam na schovávanou nebo naopak něco tam prozkoumávat. Při jedné takové výpravě za tajemstvím objevily v garáži několik krabic se spoustou věcí. Nedalo jim to a hned běžely do kuchyně zjistit od babičky, co v těch krabicích je. Babička jim prozradila, že tam jsou nejrůznější ozdoby, baňky, hvězdy, řetězy a věci na vánoční výzdobu domu, které už léta nepoužívají. Prostě takové vánoční poklady. POKLADY! Na nic nečekaly a utíkaly za dědou, který si v poklidu četl noviny a poprosily ho, jestli by jim ty krabice pomohl dát z regálu dolů, aby se mohly podívat. To bylo něco na holky. Tolik krásných ozdob snad nikdy neviděly. Babička jim dokonce k některým i řekla, kde k nim přišla. Některým bylo i přes padesát let, některé dostala ještě od svých rodičů, jiné vyráběla třeba i maminka Káji a Zuzky třeba ve škole, když byla asi stejně stará jako teď holky. No prostě, krabice plná pokladů. Ale ten největší poklad teprve na své odhalení čekal.

V jedné z krabic našly holky také nějaký dáreček, který byl sice zabalený v krásném papíru, ale už byl trochu ošoupaný a stuha potrháná. „Babi, co je tohle?“ zeptala se mladší Kája. Popravdě, ani babička netušila, co by v té krabici mohlo být. Zvědavost všech byla tak velká, že ten dárek prostě rozbalily. A babičce už to bylo jasné. Trošku se usmála a začala holkám vyprávět příběh o tom, jak si jejich maminka jednou přála dostat kadeřnickou sadu. Jenže v té době byly takové dárky těžko k sehnání. To nebylo jako dnes. A babičce se ji prostě nedařilo nikde koupit. Ale maminka si to kadeřnictví opravdu moc přála, proto se babička i během roku snažila jí přání splnit, i kdyby to mělo být až na příští rok. A povedlo se jí to někdy v létě, kdy v jednom malém obchůdku objevila právě tuto sadu. Samozřejmě ji hned koupila, zabalila a schovala ji v garáži, aby měla dárek připravený. Jenže se stalo to, že na dárek potom docela zapomněla a ležel tam možná i několik let. Objevila ho až v momentě,

kdy byla jejich maminka dospělá. Tak ho zase uložila do krabice a teprve teď ho našly náhodou holky.

Holky příběh docela pobavil a představovaly si, jak by si maminka hrála třeba teď s malou kadeřnicí. Ale byla fakt moc hezká. Jenže, v celé rodině už neměli žádné holky, kterým by se hračka líbila. A ony už doma měly velký kadeřnický salón. A v tu chvíli přišel nápad. Zuzka sice trošku zaváhala, ale přece jen se babičky zeptala, jestli by jí nevadilo, kdyby tím dárkem udělaly radost někomu úplně cizímu. S tím babička bez váhání souhlasila. Společně tedy dárek znovu zabalily do krásného nového vánočního papíru, přivázaly na něho mašličku, pověsily visačku a už jen zbývalo na ni napsat jméno. Ale jaké?

Holky moc dlouho přemýšlet nemusely. Do první třídy v jejich škole totiž chodí Amálka, která je sama. Teda, není sama, ale nebydlí s rodiči, ale v Dětském domově. V družině si s paní vychovatelkou povídaly o tom, co je to dětský domov, kdo tam bydlí a jak se tam dětem daří. Amálka jim o všem ráda popovídala a v družině ji mají všichni moc rádi. A hlavně holkám se moc líbí její prstýnkové dlouhé vlasy. Často si proto hrají na kadeřnice. Takže plán byl jasný. Teď jen musely vymyslet, jak dárek Amálce dát, aby nevěděla, od koho vlastně je. V tom už jim pomohla zase maminka. Doma jí totiž celý svůj plán řekly. Maminka se domluvila s tetami v domově a dárek pro Amálku tam s holkami tajně odnesly.

Je trošku škoda, že u toho nemohly holky být přímo. Amálce totiž prej oči jen svítily, když si pod společným vánočním stromčkem v jejich domově na Štědrý den rozbalila dárek od Ježíška. Teda – asi spíš od dvou Ježíšků. Ale to ona nikdy nezjistila. Holkám stačilo, když viděly, jak moc byla šťastná a s nadšením všem v družině po vánocích vyprávěla a ukazovala, jaký dárek pod stromčkem našla. A o to přece nakonec holkám šlo. Udělat někomu radost.

Krásné vánoce všem dětem...

O hvězdičce

Na zimní noční obloze svítil Měsíček a hlídal svoje sestřičky hvězdičky, které si spolu hrály, vesele svítily od smíchu a dovádění. Jen kousek za nimi v tmavém koutku se houpala ze strany na stranu malá hvězdička, která byla celá znuděná, zamračená a vůbec krásně jasně nesvítla jako její sestřičky. Ostatní hvězdičky od sebe odháněla, že chce být sama a nechce, aby ji rušily. Měsíčka toto chování zarmoutilo, přisedl si k smutné hvězdičce a zeptal se jí: „Copak se ti stalo, že jsi tak smutná, krásně nesvítiš štěstím na mrazivé noční obloze a všechny od sebe odháníš?“ Hvězdička si smutně povzdechla a spíše nazlobeně odpověděla: „Proč zrovna já musím mít tolik sestřiček? Proč musím radostí svítit? Chci být sama, samotné by mi bylo lépe. Nechci slyšet ostatní, chtěla bych, aby bylo jen kolem ticho! Nebaví mě svítit s ostatními!“ Měsíček začal hvězdičce vysvětlovat, jak má být ráda, že není sama, že má tolik sestřiček, může si s nimi hrát a radovat se. Tím, že je veselá, krásně svítí lidem na zemi na noční obloze. Hvězdička však stále dokola jen opakovala, že by byla šťastná pouze někde sama a klidně i na zemi ne na obloze. Měsíček se zamyslel a pravil: „Je to opravdu tvé přání být sama? Opravdu si myslíš, že být sama je štěstí?“ Hvězdička jen kývala hlavou. „Inu tedy dobrá. Za pár dní budou Vánoce, svátky, kdy Ježíšek plní přání a nosí lidem pod stromeček dárečky a plní jejich sny. A já ti splním tvé přání,“ řekl Měsíček. Foukl a než se překvapená hvězdička nadála, kutálela se z noční oblohy dolů na zem. Padala a padala, až dosedla na malý palouček v lese, do bílého studeného sněhu, který jím byl celý zasypaný. „Jéééé , to studí!, zapískla hvězdička. Chvilí se rozhlížela a najednou si uvědomila, jaké se jí splnilo přání. Byla sama. Všude bylo ticho. Na sních pouze dopadalo bílé světlo z noční oblohy a celý palouk jím byl prozářený jako krásný křišťálový zámek. Hvězdička se cítila šťastná. Usmívala se, protože se jí splnil její sen, její velké přání. Krásně se rozzářila a svítla a svítla. Takto prožila hvězdička jednu noc, druhou noc a třetí noc náhle štěstí ze samoty vystřídal smutek. Hvězdička už nezářila , přestávala být šťastná, protože začala zjišťovat, že nemá komu říct, jak je spokojená, šťastná. Pochlubit se, jak krásně září. Neměla si s kým povykládat o novém zážitku ze studeného sněhu, jak se krásně leskne v měsíčním svitu za mrazivé noci. Začala vzhlížet nahoru k obloze se sestřičkami, které krásně zářily do tmavé noci. Čtvrtou noc si dodala odvalu a zavolala k obloze na Měsíček: „Měsíčku, já bych chtěla zpátky domů za

vámi, prosím!“ Měsíc se jen udiveně zeptal: „Ale pročpak? Copak nejsi šťastná sama? Nemáš klid od radostných hlásek svých sestřiček?“ „Je mi tu samotné smutno. Nemám pro koho zářit a svítit. Prosím odpusť mi a vezmi mě zpátky na oblohu,“ prosila hvězdička. „Jsem rád, že jsi pochopila, že být sama, opuštěná není radost a štěstí. Pokud ale chceš opravdu zpátky za námi, musíš si to zasloužit. Tak jako já jsem ti splnil tvoje přání, musíš zase ty splnit přání někomu jinému,“ odpověděl hvězdičce Měsíc. Hvězdička posmutněla, ale věděla, že musí Měsíčkovi dokázat, že si zaslouží vrátit zpět domů na noční oblohu. Vydala se tedy hledat někoho, komu by ona hvězdička dokázala splnit přání. Chodila lesem, ale nikde nikoho nepotkala, neviděla, protože všechna zvířátka spala ve svých teplých pelíšcích před zimou a mrazem. Až jednoho večera bylo najednou vše jiné! Les jakoby ožil. Bylo slyšet, že v něm někdo je. U jednoho stromčku hvězdička zahlédla, jak stojí plno zvířátek, vesele si povídala a každé přistupovalo ke stromčku a věšelo na něj nějakou dobrotu. Zajíčci mrkvičky, veverky šištičky, prasátka žaludy, srnky jablíčka a sýkorky sypaly na stromček různá semínka. Všechna zvířátka pak stála u stromčku a povídaly si. Najednou hvězdička zaslechla malého zajíčka. „Maminko, proč náš stromček nesvítí? Já bych si hrozně přál, aby náš stromček svítil jako ten, co mají lidé. A kdyby měl i hvězdu na špičce. To by byla krása!“, zasnul se zajíček. Paní zaječice se usmála: „Ale jdi ty, hvězdičky jsou přeci jen na obloze a lidem svítí na stromčku světýlka, která my v lese nemáme.“ Malý zajíček posmutněl: „Hrozně bych si takový stromček ale přál.“ Najednou všechna zvířátka užasla a dívala se celá strnulá na stromček, který se celý rozzářil tím nejkrásnějším světlem, které kdy viděla. A na jeho špičce zářila krásná hvězda. No ano, byla to naše hvězdička! A protože hvězdička dokázala splnit přání malému zajíčkovi a ještě udělala radost všem ostatním zvířátkům, svítila krásným světlem štěstí. Měsíček se na obloze jen usmíval, poslal hvězdičce dolů svoji stříbrnou nit, po které se vrátila zpět na oblohu ke svým sestrám. A od toho dne svítí jako ta nejjasnější hvězda na noční obloze, protože je šťastná, že je doma a může svítit všem lidem a zvířátkům na zemi.

Dopis

Bylo, nebylo jedno království. Nebylo to ani tak království, jako malá chalupa, kde žil pán a paní. Měli mnoho dětí, ale jen jedno, byla malá, roztomilá holčička. Holčička s červenými tvářemi, dlouhými culíky a věčně upatlanou pusou.

Jenže tahle holčička nebyla veselá. Každý den si hrála venku na dvorku - ale sama. Celý den vyhlížela, kdo půjde okolo jejich chalupy, na každého mávala, ale nikdo neopětoval ani nejmenší úsměv. Ti, kdo si s ní hráli nebo ji nějak rozveselili, odešli z jejího života tak rychle, jako vyletí pára z hrnce, jako zanikne štěkot psa v lese nebo jako uletí holub před tlesknutím dětských ručiček.

Však jednoho dne, když holčička skákala panáka, přiletěl na zahradu dopis. Kde se vzal, tu se vzal, objevil se přímo před ní. „Jenže cizí dopisy se nečtou!“ říkávala vždycky maminka. No, ale kam takový dopis vrátit, když nemá ani adresáta ani odesilatele? Co když je to napsané uvnitř? A tak holčička opatrně, aby nic nepoškodila, otevřela obálku a začala číst. V dopise stálo:

Neznámý,

i kdybych popsala tisíc stránek, nedokázala bych přesně vyjádřit, co teď cítím – jsem smutná... A tak píšu tenhle dopis do neznáma, někomu, kdo ho dostane, přečte a pochopí mě. Jsem sama, nikoho nemám, nemám s kým sdílet radost, smutek, nadšení. Vůbec nevím, jaké to je cítit přátelství. Doufám, že někdo tenhle dopis najde a ukáže mi, jaké to je – mít někoho, alespoň jednu osobu. Až tohle dopíšu, vyjdu na kopec a hodím obálku větru, který ji donese k tobě, a potom budu čekat a čekat a čekat a doufat, že mi vítr jednou přinese odpověď!

Holčička složila dopis, do očí se jí draly slzy. Vždyť ten dopis psal někdo, kdo se cítí jako já. Ale kdo to je? Měla hroznou touhu to zjistit. Ve větru jí poletovaly vlasy a hráli si okolo její hlavy. Holčička se bezmyšlenkovitě rozběhla, běžela a běžela na nejvyšší kopec vesnice, kam jí jako malou brával tatínek, aby viděla do dálky, za hory, za oblaka. Nohy jí pálili bolesti, ale i přesto se nemohla zastavit. Cítila vnitřní sílu, která ji hnala kupředu na samotný vrcholek.

Když vyběhla na samotný vrch ke kříži, uviděla stát u zábradlí někoho zachumlaného do kabátu, čepice a rukavic. Byla celá zadýchaná a nemohla popadnout jediného slova, a tak došla k osobě a položila jí ruku na rameno. Tváří v tvář se setkala s holčičkou, stejně starou. Sedli si pod kříž a několik hodin si vyprávěly o všem. A až když se zešeřilo, sešly spolu pod kopec, objaly se a šly každá svou cestou domů. Už tehdy ale moc dobře věděly, že je osud dal dohromady z toho důvodu, aby tu jedna pro druhou byla od začátku až do konce. Ten den se rozcházely s vědomím, že se uvidí zase zítra.

Badík a Vánoce

Jmenuji se Emička a mám pejska, který se jmenuje Badík.

Když byl Badík ještě štěňátko, chodil se mnou každý večer na procházky.

Také na štědrý den jsme se spolu vydali ven, před štědrovečerní večeří a rozbalováním dárků.

Šli jsme obvyklou cestou a najednou se mi Badík vytrhnul z ruky a pelášil si to vesele dál.

Někam se mi zaběhl, dál než je zvyklý a tak jsem ho začala s brekem volat- „Badíkúúú, Badíkúúúú, kde jsi????“

Prohledala jsem celý park a on nikde. Bylo mi z toho moc smutno. Nakonec jsem odešla domů a řekla rodičům, co se stalo.

Rodiče šli ještě se mnou hledat, ale nenašli jsme ho.

Zavolali jsme Policii, kdyby ho náhodou někdo našel a šli smutní domů.

Když jsme se vrátili domů a zasedli ke štědrovečerní večeři, zazvonil zvonek a za dveřmi stál pan soused, který Badíka našel a přivedl nám ho domů.

Byl to náš nejhezčí dárek pod stromeček.

Všichni jsme šťastně usedli ke stolu i s Badíkem a pustili se do štědrovečerní večeře a rozbalování dárků.

Vánoce v pravěku

V dávné době, v době kamenné žili lidé v tlupách. Život v tlupě jim dodával pocit bezpečí a šanci přežít.

Naše tlupa se jmenovala „Mamutáci“, lidé v ní žili v míru a klidu. Navzájem si všichni pomáhali, společně se starali o obživu a vychovávali děti.

Muži byli především lovci, lovili divou zvěř, koně, zubry, soby a jejich největším úlovkem byl pro ně mamut. Masem živili své rodiny a kůže s kožešinami jim sloužily k výrobě bot, nebo prostých šatů. Dále vyráběli kamenné nástroje, opracovávali kámen na oštěpy, nebo sekery. Na zdi svých obydlí často malovali pravěká zvířata, neboť věřili, že jim malba přinese štěstí v lovu.

Ženy sbíraly lesní plody, kořínky, připravovaly na ohništích pokrmy, šili oděvy a staraly se o výchovu dětí.

V té době děti nechodily do školy jako je tomu dnes, ale učily se od starších jejich dovednostem v lovu, v rozdělování ohně, opracovávat kameny, střílet ze šípů, nebo oštěpy a další jiné činnosti.

V tlupě Mamutáci žili dva bratři jménem Ježura a Rex. Byli to hoši zvědaví a i trochu nezbední. Rádi se potulovali daleko od jeskyně, kde žili. Jednou při svých hrách uslyšeli nešťastný nárek ptáčka, který uvízl v hustém křoví. Trny se mu zapíchly do břicha i nožiček a nemohl se vyprostit sám ven. Ježura s Rexem malého ledňáčka vysvobodili z hustého křoví. Ledňáček je pak svým zpěvem vylákal k vysokému starému stromu, pod kterým bratři našli krásnou kožešinovou rukavičku. Nejprve se hádali, kdo že si ji ponechá, ale nakonec se dohodli se, že si ji budou půjčovat. Ježura si ji vložil do kapsičky a vydal se s bratrem zpět do jeskyně. Cestou přemýšleli, k čemu jim jedna rukavička bude dobrá, ale natolik se jim líbila, že si ji ponechali. Blížil se den zimního slunovratu, dny se krátily a noci byly delší a delší. Kvapem se blížily Vánoce. I Ježura s Rexem si zdobili stromeček, používali k tomu jablíčka, kousky kožešinek, barevné kamínky, nebo třeba i šnečí ulity. Vánoce měli všichni rádi a Ježíšek jim každý rok naděloval drobné dárky.

Bratři se večer před jeskyní schovali a Ježura si náhle navlékl rukavičku a s povzdechem vyslovil přání: „Kéž by tatínek ulovil velkého mamuta, abychom měli v zimě co jíst.“ Pak si rukavičku sundal a dal ji bratrovi Rexovi, ten si ji také nasadil na ruku a vyslovil své přání: „Já bych chtěl, abychom měli oba svůj prak, luk a šípy“. Pak rukavičku sundal a vložil zase do kapsy. Jaké bylo jejich překvapení, když druhého dne muži s tatínkem opravdu mamuta ulovili a pod stromečkem měli Rex i Ježura prak, luk a šípy. Bratři začali přemýšlet, jestli to byla náhoda. Anebo je ta rukavička kouzelná? Druhý den se domluvili, že si budou přát něco pro maminku, aby to posloužilo i ostatním. Lámali si hlavičky, až je napadlo křesadlo. Hurá a teď to vyzkoušíme! Zalezli si do svého úkrytu, jeden z nich si nasadil rukavičku a vyslovil i tohle přání. Pak šli kluci spát a druhý den se v jeskyni opravdu objevilo křesadlo. Maminka i ostatní z něj měli velikou radost, protože rozdělovat a udržovat oheň bylo opravdu náročné. Všichni se divili, kde že se tam vzalo? Ale chlapci nic neřekli.

Když šli večer spát, chtěli po mamince, aby jim vyprávěla nějakou pěknou pohádku, nebo pověst o vánocích. Maminka začala vyprávět. Když byla malá holčička, létal snad jejich jeskyní Ježíšek a ztratil rukavičku, byla prý krásná, kožešinová a měla i kouzelnou moc. Pokud ji někdo najde a je v nesnazi, splní mu tři přání, ale kdo ví, co je na tom pravdy. Taková je pověst. Hoši se na sebe podívali, usmáli se, nic neřekli a sladce usnuli. Ráno již marně rukavičku hledali, ale věděli, že Ježíšek tu rukavičku neztratil náhodou a kdo ví, jestli kluci vysvobodili z trní ledňáčka, nebo to byl Ježíšek převtělený do ptáčka.

Vánoční příběh

Jednou si jedna holčička řekla, že půjde ven. Venku byl podzim, padaly listy, které byly nádherně zbarvené, sluníčko jemně svítilo. Holčička uslyšela zvuk rolníček, zavřela oči a zaposlouchala se. Jak je otevřela, nebyl podzim, všude bylo plno sněhu, všechno bylo krásně bílé. Holčičku něco napadlo. Rychle se rozběhla domů pro sánky. Utíkala kolem obecního úřadu, kde zrovna stavěli vánoční stromeček. Zastavila se a zamávala, potom se rozběhla. Cestou potkala pana Nováka, který dával na dům světýlka. Když přišla domů, nasadila si rukavice, klapky na uši, rychle popadla sánky a utíkala pro kamaráda. Pan Novák už měl nazdobeno a v duchu si říkala, že už se těší, jak bude tma a jak to asi bude krásně svítit. Utíkala dál a vánoční stromeček před obecním úřadem už stál a tyčil se do výšky. Už viděla i dům kamaráda, na kterého chtěla zazvonit. Rozběhla se k němu. Pozdravila pány elektrikáře, kteří na lampy věšeli světýlka ve tvaru.... "Jo je to hvězda" řekla si v duchu holčička. Najednou přestalo sněžit. Holčička zazvonila na zvonek "cink cink cink cink". Kamarád se oblékl, vzal boby a šli. Kousek od jeho domu byl kopec. Zrovna v tu chvíli, kdy se holčička rozjela z kopce, začalo sněžit. Bylo to krásné! Doprovodila kamaráda a šla domů. A hele dům pana Nováka krásně svítil. Přišla domů, sundala si klapky, rukavice, schovala sánky a šla spát. Ráno ji probudil zvuk rolníček. Zjistila, že jsou Vánoce. Posnídala vánočku. Pustila si televizi a dívala se na pohádky. Šly Tři oříšky pro Popelku, tu měla holčička móóóó ráda. Maminka zapálila svíčky a tatínek začal chystat večeři. Když holčička už po třetí uslyšela zvuk rolníček, zavřela oči. Když je otevřela tak je pořád slyšela, popadla rodiče za ruku a společně se šli podívat na stromeček. Byl nádherný, skoro se dotýkal stropu. Dostala krásnou modrou šálu, sedla si vedle maminky a společně pojídali cukroví, dívali se na pohádku Anděl páně Bylo jim moc fajn. Přáli si, aby tyto krásné chvíle zůstaly co nejdéle!

Jak jsme pekli perníčky

A už je to tady. Prosinec. Poslední měsíc v roce, který mají rády všechny děti. Když pominu blázinec kolem chystání věcí spojených s Vánoci, tak se těší snad i dospělí. Celá rodina se sejde dohromady u jednoho stolu a nasávají vánoční atmosféru.

S dětmi se bavíme o tradicích, zvycích, co se dělá před Vánoci nebo přímo na Štědrý den. Jeden pouští lodičky ze skořápek, další chodí na procházku do lesa, aby donesli nějakou potravu pro zvířátka. Hodně dětí doma rozkrajuje jablíčko, aby viděly, zda se tam ukrývá hvězdička, která jim přinese příští rok štěstí. Ale děti se shodly na tom, že je potřeba upéct perníčky, cukroví, se kterým všichni ochotně doma pomáhají. Kája nám vypráví, jak z celých Vánoc má nejraději pečení cukroví a nejvíce ji chutnají linecká kolečka. Zato Honza hned vykřikl, že mu chutnají vosí úly. Najednou se nám všem sbíhaly sliny na všechny možné dobroty a děti se už nemohly dočkat, až je začnou péct.

„Víte co, děti? Upečeme si ve škole perníčky.“ To bylo hned radosti a děti by se do toho pustily nejradši hned. „Už jdeme na to?“ ptal se Martin. „Ale ne, vždyť napřed musíš udělat těsto“, odpověděla Bětuška. „Já na zítra připravím těsto a vy budete mít za úkol přinést si zástěrky, vykrajovátko a válečky na těsto,“ řekla jsem jim.

Další den se děti nemohly dočkat, až budeme péct a hned v šatně se chlubily vykrajovátky, které si přinesly.

Po promenádě v zástěrkách si každý našel své místo u stolu a mohli jsme začít. „Kdo z vás ví, jak se dělají perníčky?“ zeptala jsem se. „Já,“ řekla Terežka. „Nejprve si vyválíme těsto a pak budeme vykrajovat různé tvary.“ „Správně.“ Pochválila jsem Terežku a začala jsem dětem ukazovat, jak vyválet těsto. Za chvíli se nám už na plechu začaly objevovat první tvary - krásná hvězdička, kapr či zvoneček.

„Paní učitelko, já když jsem s mamkou pekl perníčky, tak jsem si spálil prsty,“ říká Tom. „Jak se ti to přihodilo?“ zeptala jsem se. „No, mamka vytahovala plech z trouby, položila ho na desku na linku a já jsem si po chvilce myslel, že už to nepálí a chytl jsem plech do ruky. Víte, jak to bolelo?“ Všichni spolužáci ho začali litovat, ale Tomáš pokračuje dál. „No a jak jsem

ho držel, tak jsem ho pustil na zem a všechny perníčky se vysypaly na podlahu. Maminka se lekla, co se stalo a hned mi šla ošetřit popálené prsty. Nejhorší ale bylo, že nám náš pes Alík sežral všechny perníčky, které byly na zemi, a ještě jsme stihli spálit další plech.“

V tom jsem zpozorněla i já a hned jsem šla zkontrolovat trouby, abych dětem nespálila jejich krásné výtvary. Po vytažení, jsem je uložila dostatečně daleko od dětí, aby se také nepopálily.

Po vychladnutí si každý perníček našel svého majitele a děti je hned začaly chutnat. „To je dobrota,“ říká Julinka. „Dívej, já jsem tomu kaprovi ukousl hlavu,“ chválí se Robinek.

Nakonec si děti perníčky ozdobily ještě bílkovou polevou a všichni se těšili, až je ukáží doma. I když byly někteří bílí od mouky až za ušima, není nic víc než dětská radost a spokojenost.

A co vy ostatní? Máte už napečené perníčky?

Dráčkův vánoční příběh

Kdysi dávno, nad vesnicí Fráčkov, na vysoké hoře, stála opuštěná sluj. Opuštěná? Ale kdepak, dlouhá léta v ní žil dráček. Nikdo z Fráčkova ani z širokého okolí o něm nevěděl, ale on moc dobře věděl, že ve vesnici žijí lidé, a že jednou za rok mají takové zvláštní zvyky. Vždy, když se udělá zima a někdy i napadne sníh, celý Fráčkov se rozsvítí krásnými světýlky. Uprostřed Fráčkova vesničané postaví ten největší strom z širokého okolí a dají na něj ty nejkrásnější ozdoby. Jak šly roky, ozdoby se měnily. Dřív lidé dávali na stromeček oříšky a sušená jablíčka, potom si ozdoby vyráběli, a tak byly háčkované nebo z korálků a dnes už jsou ozdoby skleněné. Jsou krásně barevné a některé dokonce svítí. Na špičku stromu nasadí každý rok hvězdu, která odráží světýlka a září na všechny strany, a některé až k dráčkovi do sluje.

Jednoho večera, to už lidé dávno spali, se dráček opět nemohl vynadívát na záři stromečku. Tolik toužil stromeček spatřit z blízka. Nikdy se do vesnice neodvážil, protože mu maminka říkala, ať se do vesnice nepřibližuje, že se jich lidé bojí a mohli by mu ublížit. „Už je ale noc a lidé určitě spí, mohl bych se alespoň malinko přiblížit,“ řekl si. Oblékl si tedy svůj potrháný špinavý frak, aby mu nebyla zima a vydal se k lidem.

Ve Fráčkově byl klid, všichni obyvatelé byli ve svých domovech. Dráček se proplétal ulicemi a světélko zářící hvězdy mu ukazovalo cestu do středu vesnice, ke stromečku. Obešel poslední dům a konečně ho spatřil. Byl tak krásný daleko krásnější, než si vůbec vysnil. Nemohl se na něj vynadívát. Vůbec nevnímal okolí a nevěděl kolik uteklo času, a tak se stalo, že vyšlo na nebe sluníčko. Tu najednou mu někdo zatahal za šos. Leknutím upadl a svalil se na zem. Díval se teď do očí dvěma dětem. „Kdo jsi?“ zeptalo se starší z dětí. „Jsem dráček, nechci vám ublížit, přišel jsem se jen podívat na váš stromeček. Nikdy jsem nic krásnějšího neviděl. Prosím nechte mě jít a také mi neubližujte,“ koktal ze sebe dráček. Děti se na dráčka usmály a ujistily ho, že mu ublížit nechtějí, ale že není bezpečné, aby tu takhle postával. Odešli spolu za vesnici, kde se děti dráčkovi představily. Starší chlapec se jmenoval Zdeneček Ládek a mladší dívka Jůlinka Ládková. „A ty se jmenuješ jak?“ zeptala se Julča dráčka. „Já jsem dráček,“ odpověděl. „Ty nemáš jméno,“ podivil se Zdeněk, „jak ti říká maminka? A co to máš

na sobě?“ „Maminka mi říkala dráčku a tohle je můj frak,“ odpověděl drak. „Aha tak ty nemáš jméno? Tak víš ty co? Když máš na sobě frak a my bydlíme ve Fráčkově, můžeme ti říkat třeba dráček Fráček,“ zaradovala se Jůlinka a samou radostí si poskočila „A ještě nám pověz, co tě na tom stromečku tolik zajímá!“ vyzvídal Zdenda. Dráček jim odpověděl, jak se mu líbí, ale že neví, proč ho lidé zdobí. Jůlinka se Zdeněčkem se dali do vysvětlování: „Stromeček se zdobí na Vánoce. Vánoce jsou svátky, kdy se narodil Ježíšek. To byl moc hodný pán a pomáhal lidem, proto ho mají všichni rádi a oslavují jeho narození. Na Štědrý den se lidé scházejí se svou rodinou a blízkými, aby si připomněli tento hezký čas, kdy se stal zázrak. Stromeček lidé zdobí, aby Ježíšek věděl, kam má přijít a když jsou lidé hodní, nadělí jim pod něj malý dárek.“ „Já nikoho nemám, kdo by přišel na Vánoce a stromeček také ne, takže mě Ježíšek nikdy nenavštívil,“ odpověděl drak. Jůlinka a Zdeněček se na sebe podívali „Víš co, Fráčku, přijď na Štědrý den k nám. Bydlíme v domečku u rybníka, takže k nám snadno trefíš,“ řekl Zdenda. „Jémine,“ zvolala Julča, „to je hodin, přijdeme pozdě do školy.“ Vzaly aktovky na záda a utíkaly ke škole. Dráček se vydal domů na horu do sluje. Byl tak šťastný, že nebude Vánoce trávit sám a nemohl se dočkat Štědrého dne, až se vypraví za Jůlinkou a Zdendou.

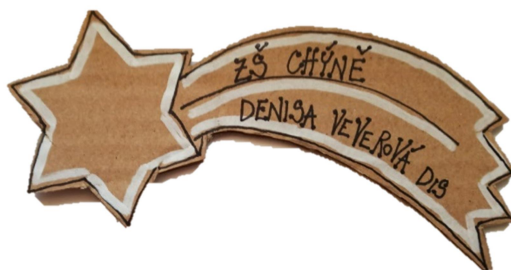
Ještě ten den se děti svěřily rodičům, že pozvaly dráčka na Vánoce k nim. „To jste moc hodné,“ pochválila je maminka, „na Vánoce nemá být nikdo sám.“

Nastal Štědrý den. Dráček i děti se nemohli dočkat večera. Dráček si oblékl svůj roztrhaný frak a měl takovou radost, že si několikrát poskočil ve své sluji. Ale to neměl dělat. Protože byl moc těžký, z hory se utrhla lavina a zavalila dráčka v jeho sluji, že se nemohl dostat ven. Křičel, plakal, volal, ale nikoho se nedovolal.

Dole ve Fráčkově už byly Vánoce v plném proudu a u Ládků seděli všichni za stolem připraveni ke štědrovečerní večeři. Jen dráček chyběl. Uplynulo několik hodin a rodina se šla projít. Při procházce si děti všimly, že na hoře se něco děje. Je tam neobvykle moc sněhu. „Co když se dráčkovi něco stalo,“ zhrozila se Jůlinka, „musíme mu pomoc!“ Celá rodina se vydala na horu a v tom nejvyšším místě uslyšeli nařikání. „Neboj se dráčku,“ řekl Zdenda, „už jsme tady, pomůžeme ti ven.“

„Tohle sami nezvládneme,“ bědoval tatínek, „děti běžte do vesnice, svolajte sousedy, ať nám přijdou pomoci.“ Děti běžely, jak nejrychleji uměly, svolaly celou vesnici. Lidé vzali lopaty, krumpáče a motyky a běželi na horu pomoci dráčkovi. Všichni se dali do práce, kopali a hrabali, až se dostali až ke dráčkovi. Někteří byli překvapení, kdo to je a co tam dělá, ale

protože byli Vánoce, noc zázraků, nedivili se dlouho. Zděneček s Julčou jim vše vysvětlili a představili jim nového kamaráda dráčka Fráčka a potom se všichni společně vydali zpět dolů do vesnice. Když došli pod velký vánoční strom uprostřed Fráčkova, nemohli uvěřit svým očím. Pro každého z nich byl pod stromkem dáreček. Děti se rozeběhly jako první a hledaly ten se svým jménem. Julča se nahnula pro jeden veliký, ale nemohla jméno přečíst. Zdenda ji přišel na pomoc: „No jasně, že to nemůžeš přečíst, vždyť ty ses ve škole ještě písmeno F neučila a tenhle dárek je pro Fráčka.“ Fráčkovi se rozzářily oči, vzal si dárek a začal ho rozbalovat. Všichni byli zvědaví, co takový drak může dostat od Ježíška, a tak kolem něj udělali kruh, aby všichni viděli. Dráček roztrhl papír a vidí v něm něco červeného. Vytáhl to z obalu a zjistil, že je to nový a čistý frak. Do očí se mu vlily slzy radosti. Byly to jeho nejšťastnější Vánoce. Vesničané i dráček seděli u stromečku ještě dlouho do noci a vyprávěli si o vánočním zázraku.

Jak se chtěla stát sněhová vločka nesmrtelnou

Jednoho krásného prosincového večera krajinu všude zasypal bílý sníh. Ten večer se dvě sněhové vločky sešly na sněhovém obláčku a začaly si vyprávět o Vánocích. Kalendář právě ukazoval datum 5. prosince. V tento den každý rok navštěvuje děti Mikuláš s andělem a čerty, a přináší jim nadílku. Některé děti se bojí tak moc, že maminky objímají tak silně, až to vypadá, že je nikdy nepustí, slibují jim hory doly, jak se polepší, hlavně ať si je čert neodnese do pekla. Jiné čekají s napětím, co jim Mikuláš přinese, a přemýšlí, jakou mu řeknou básničku nebo zazpívají písničku. Některé děti se snaží někam schovat, aby je čerti nenašli vůbec.

Sněhové vločky se podivily, co se to ten den na zemi děje, protože to nikdy na vlastní oči neviděly, ale slyšely si o tom vyprávět stromy v lese. Tu se jedna sněhová vločka zamyslela a povídá té druhé: “Já jsem byla celý rok opravdu hodná a od Ježíška bych si přála trošku neobvyklé přání.” “Povídej!” byla zvědavá druhá vločka. “Chtěla bych se stát nesmrtelnou!” “Ale co tě nemá, nemůžeš se stát nesmrtelnou, vždyť by si se celé léto jen trápila, to horko, které v létě je, a...” Na to jí ta druhá přerušila: “Ty už jsi někdy zažila léto?” byla zvědavá. “Kdepak, ale slyšela jsem vrabce, jak si čimčarával v oblacích s paní vrabčákovou, že jsou rádi, že už bude zima, a nemusí hledat vodu, která jim vyschla v potoce, kam často létali pít. Víš, jak se staneš nesmrtelnou? Každá z nás jsme jedinečná, nikde na světě nenajdeš stejnou vločku jako jsem já nebo ty, proto jsi jedinečná a výjimečná.”

Ale vločka nechtěla být jedinečnou, ani výjimečnou, chtěla se stát nesmrtelnou a nevěděla, jak to má udělat. A pak jí napadlo něco opravdu nečekaného...! Je pravda, že každé dítě se vždy těší, když napadne v zimě sníh, a nás vločky mohou pozorovat, jak se snášíme z nebe na zem. Když je nás opravdu hodně, mohou lyžovat, sáňkovat, stavět sněhuláky, a my zůstaneme navždy v jejich vzpomínkách. Není důležité být pořád, ale zapsat se do mysli někoho, kdo na nás bude navždy vzpomínat, protože jsme pro něj udělaly něco, co bylo výjimečného.

A tak se rozhodly, že spolu počkají na Štědrý den, a pak se snesou na zem společně. Nemohly se dočkat a přemýšlely, jak ten správný den poznají. Ani jedna totiž pořádně nevěděla, kdy to vlastně je, ale jednoho krásného rána, se obě cítily tak nějak zvláštně- jinak, byly plné očekávání, plné radosti, a poznali, že jejich den nadešel. Večer, když se sešeřilo, viděly všude rodiny, jak sedí společně u štedrovečerního stolu, všude svítily vánoční stromečky a odevšad zněly koledy. Děti vyhlížely z oken, kdy konečně začne sněžit, byly plné radostného očekávání, kdy přijde Ježíšek, a přinese jim nějaký ten dáreček, o který si napsaly. Vločky se spolu ani nedomluvíly a najednou v jeden okamžik obě skočily. Přidaly se k nim i ostatní vločky a celé okolí se začalo měnit v nádhernou

zimní krajinu. Všude poletoval bílý sníh a najednou bylo bílo, kam lidské oko jen dohlédlo, a děti vstávaly od štědrovečerního stolu a volaly:

“ Těšíme se na Ježíška, až nám dárky přinese,
zítra budem lyžovati, tam na kopci za lesem.
Stavět budem sněhuláky, hrát sněhové války
a vánoční koledy k nám budou znít z dálky.”

Sněhová vločka, která se chtěla stát nesmrtelnou, byla nesmírně šťastná, protože si opravdu vybrat lepší den na seskok z nebe, a když viděla, že radostně děti vybíhají z příbytků a volají: “ Mami, tati, venku sněží, my si chceme jít hrát ven.” Spokojeně dopadla na zem a věděla, že se dneska skutečně stala nesmrtelnou, protože zůstane navždy ve vzpomínkách druhých.

Pohádka z naší vesnice pod horami

Kde se vzaly, tu se vzaly, najednou tu byly hory. Nebyly to žádné velehory ani krtčí hromádky, byly to hory tak akorát a rozhodly se, že si budou říkat Beskydy. Myslely si o sobě, že jsou beztak krásné, tak si řekly proč ne Beskydy. Pak se pořádně prohlédly a vzdychly si: “Ještě by to chtělo nějaký horský potok, řeku nebo říčku, aby tady bylo veseleji.“ A tak kde se vzala, tu se vzala, najednou tu byla tu veselá říčka se studenou vodou. Na horách vyrostly lesy a v nich se objevili zajáci, veverky, srny, jeleni a občas se tady potulovali i hladoví vlci. No byla tu krajina radost pohledět. Slunce příjemně hřálo a po obloze pomalu plula skupinka bílých mraků. Když v tom brnk, největší mrak zakopl o vrcholek hory a spadnul do vysoké trávy, za ním druhý, třetí, čtvrtý... Obloha byla v tu ránu jako vymetená, nikde ani jeden mrak. No, možná tomu nebudete věřit, ale z mráčků se stali beránci, kteří spásali trávu z Beskydských luk a strání. Dokud bylo teplo, tak bylo beránkům na pastvě hej, ale čím dál častěji začínal foukat ledový vítr, který ohlašoval příchod zimy. Z lesů se ozývalo vytí vlků, kteří si na beránčí maso brousili zuby a těšili se, že si z teplé ovčí vlny udělají pořádnou peřinu, aby jim nebyla v noci zima. Beránci si moc přáli, aby se objevil někdo, kdo by je chránil. Možná, že už to tušíte, možná že ještě ne, ale kde se vzali, tu se vzali, objevili se tu lidé. Byli to čeledíni, kteří sloužili na nedalekém panství. Služba tam byla těžká, panstvo bylo věčné nespokojené, čeledíni měli hodně práce, dostávali málo jídla a peníze skoro žádné. A proto si řekli: „Pojďme do světa, třeba najdeme místo, kde se nám bude dařit lépe.“ Šli cestou necestou, až došli do Beskyd, kde našli vystrašené beránky, kterým studený vítr foukal do uší a ještě se klepali strachy, před představou ostrých vlčích tesáků. Čeledíni se vlků nebáli, byli mladí, měli svaly a kuráž se poprat s každým vlkem. A tak si řekli: „Kam bychom se trmáceli, vždyť v cizině bychom se třeba ani nedomluvili. Víte co, zůstaneme tady.“ A jak řekli, tak udělali. Zůstali tady. Dohodli se s beránky, že je budou chránit před vlky a vůbec, že se o ně budou dobře starat. Beránci jim za to slíbili, že si mohou vždy na jaře a v létě ostříhat jejich teploučkou ovčí vlnu. A tak se také stalo. Čeledíni si v údolí, kde tekla říčka, postavili chaloupky a beránkům postavili salaš a ohradu, tak aby se mohli v klidu pást. Chránil je před vlky a v zimě když na louky napadal sníh, je krmili voňavým senem. Dobře se jim společně žilo, čeledíni si přivedli děvčata a oženili se. K beránkům přibýly ovečky a celá vesnice se rozrůstala. A že byla hezká, ladná a založili ji čeledíni, dostlala název Čeladná. Říčka se začalo říkat Čeladenka. A na věčnou památku má Čeladná ve znaku beránka!

Pejsek Míša

Pejsek Míša běhal radostí po dvorečku sem a tam, ocáskem mával ze strany na stranu. Dědeček vyběhl ze stavení zrovna v momentě, kdy na dvorek přijíždělo auto s Honzíkem a jeho rodiči.

„Dědo!“ vyběhl z auta Honzík a radostí skočil dědečkovi kolem krku. „Mám pro tebe překvapení,“ povídal děda a díval se směrem k chlívků, kde bydlela prasátka. Honzík otevřel dvířka. Ve chlívků na slámě ležela bachyně s dvanácti selátky. „Ty jsou krásné, jak se jmenují?“ ptal se Honzík. „Vždyť víš, že prasátkům jména nedáváme,“ odvětil dědeček. „Jé a to maličké.“ „Narodilo se jako poslední, a proto je tak maličké,“ povídal dědeček. „Budu se o něj starat, že si ho můžu dědo nechat?“ škemral Honzík a nemohl z prasátka zpustit oči. „No nevím, je to takové malé, nic. Takový prcek. Ale chceš-li se o něj starat, bránit ti nebudu,“ povídal děda.

A tak se Honzík začal starat o své prasátko, které pojmenoval Prcek. Jméno bylo podle dědečka, který jej takto poprvé nazval. Prasátko rostlo jako z vody. Prcek dostal, když trochu povyroستl, svůj vlastní chlívek a Honzík od té doby na farmě trávil veškerý volný čas. Měl čuníka ochočeného jako by to byl pejsek. Léto se překulilo, prázdniny skončily a blížil se podzim. Z Prcka vyrostlo nádherné prasátko. Honzík se o něj vzorně staral, až si dědeček dělal srandu: „Honzíku, to prasátko bude za chvíli zlaté.“

„Zlaté?“ odvětil Honzík.

„No, ano. Od toho tvého ustavičného mytí. Kdo to kdy viděl, aby se čuník koupal,“ prohodil. Honzíkovi tato věta utkvěla tak moc v mysli, že celou noc přemýšlel, jak by prasátko vypadalo, kdyby bylo celé zlaté. U snídane to nevydržel a povídal dědečkovi: „Dědo, jak jsi to myslel s tím zlatým prasátkem? To jako, že když budu Prcka pořád mýt, bude zlatý?“ Dědeček se upřímně zasmál: „Honzíku, to se jen tak povídá. Samozřejmě, že nemůže. Leda...“

„Leda co?“ vyhrkl Honzík.

„Leda..., ale nic Honzíku, zlaté prasátko neexistuje. Možná tak na Vánoce. Ale to je jen pověra.“

„Třeba bude opravdu Prcek na Vánoce tím zlatým prasátkem,“ uvažoval Honzík nahlas.

Od té doby se o prasátko staral ještě víc než předtím. Každý den mu čistil chlívek, myl ho a drhl kopýtko. Jenže prasátko ne a ne být zlaté. A to byly Vánoce pomalu za dveřmi. „Proč tady tak smutníš?“ vyzvídal dědeček.

„Prcek nechce být zlatý. Každý den ho čistím a chlívek uklízím.“ brečel Honzík.

„I ty hlupáčku. Říká se, že zlaté prasátko uvidíme až na Štědrý večer. A to jen tehdy, nebudeme-li celý den jíst.“

„To jako, že vůbec nic?“ ptal se Honzík.

„Ne. Vůbec nic. Potom večer uvidíme zlaté prasátko.“

„A ty už si dědo někdy nějaké viděl?“

„Kdepak,“ usmál se děda. „Musím přece ochutnat babičky salát, jestli se jí povedl.“

„To já vydržím a uvidím zlaté prasátko. Zlatého Prcka,“ blýskly se Honzíkovi oči.

Prcek s Honzíkem se stali nerozlučnými kamarády. Po celé vsi znal prcka každý. Když se s ním Honzík objevil na procházce, dostal občas i nějaký ten pamlsek. Nejraději ze všeho měl šťavnatá jablka.

Skončil podzim, začala zima a adventní čas. Přípravy na Vánoce byly v plném proudu. Štědrý den klepal na dveře. Honzík se probudil, oblékl se a první co ráno bylo, utíkal do chlívků za Prckem. Ten si spokojeně mlsal z korýtka. Vůbec nevypadal jako zlaté prasátko. Honzík si vzpomněl, co dědeček říkal, že nesmí celý den nic jíst. Teprve potom uvidí zlaté prasátko.

„Prcku neboj, já to vydržím,“ poplácal pašíka po hřbetě. Ten spokojeně zachrochtal. Celý den opravdu Honzík nic nejedl. Babička s maminkou ho přemlouvaly, aby si dal alespoň kousek toho či onoho. Nic naplat. Honzík si usmyslel, že vydrží celý den nejíst, aby byl Prcek večer zlatý.

Nastal čas večere. Všichni zasedli ke štědrovečernímu stolu. Honzík najednou vyskočil a povídá: „Prcek.“ utíkal, co mu nohy stačily do chlívků za prasátkem. Otevřel dveře a zůstal jako omámený.

„Dědo, mami, pojd'te všichni sem,“ křičel jako o život. Všichni leknutím utíkali k chlívkům.

„Prcek,“ ukazoval na čuníka, „je zlatý.“ Opravdu, prasátko celé zářilo. Tu noc byl měsíček v úplňku. Jak se tak měsíček díval okénkem ve chlívků na prasátko, celého ho osvětil svou měsíční září.

A tak se stalo prasátko Prcek prvním opravdovým zlatým prasátkem, jaké kdy lidské oko spatřilo.

Děkuji všem, kdo se na vytvoření kalendáře podílel. Podrobnější seznam najdete níže.

1. Vánoční příběh o malém andílkově- žáci z družiny Pohádka 1.-4. třídy z ZŠ a MŠ Bernartice Veronika Drugová (Jihočeský kraj)
2. Karolínčin vánoční příběh- Děti ze Školní družiny při ZŠ a MŠ Ostrava-Výškovice- Pavlína Klevarová (Moravskoslezský kraj)
3. Pohádka o Barborce- ZŠ Floriana Bayera Kopřivnice- Sebastian V.- Věra Matýsková (Moravskoslezský kraj)
4. Lumík a vánoční dar- školní družina ZŠ Zbytiny- Michaela M. (žákyně 4. Ročníku)- Jitka Nováková, DiS (Jihočeský kraj)
5. Vánoční příběh- ZŠ – ŠD Býšť - Alena Frančíková (Pardubický kraj)
6. Jak Miky dostal od Mikuláše dárek- ZŠ STROSS - Základní škola Strossmayerovo náměstí, Praha 7 - Mgr. Veronika Sandtnerová (Hlavní město Praha)
7. Vánoční přání- ZŠ Trnávka- Barbora D. (žákyně 1. třídy)-Mgr. Kristýna Šindlová (Moravskoslezský kraj)
8. Příběh stromu lesa- ŠD při ZŠ Hulín- Iveta Vajdová (Zlínský kraj)
9. Ježek Bodlinka- Jubilejní Masarykova základní a mateřská škola Třinec- Andrea Chlebková (Moravskoslezský kraj)
10. Dáreček- ŠD Erbenova Kostelec nad Orlicí- Jitka Bezdíčková (Královéhradecký kraj)
11. Vánoční příběh- ZŠ a MŠ Antonínská Brno- Ludmila Balcarová, 7. Oddělení (Jihomoravský kraj)
12. Kočička z kávové pěny a Štědrý den- Masarykova ZŠ a MŠ Hradec Králové Plotičtět- Mariana P. , 8 let, Julie P., 6 let - Soňa Jirková (Královéhradecký)
13. Sněhulák- ŠD Syrovice - Schusterová Romana a kolektiv- Ivana Batelková, Sylva Brulíková a Sylva White (Jihomoravský kraj)
14. Zapomenutý dárek- příběh společnými silami vymyslely on-line děti ze ŠDTupesy- Mrg. Barbora Křemečková (Zlínský kraj)
15. O hvězdičce- ŠD Těšany- Jana Ostřížková (Jihomoravský kraj)
16. Dopis- Duha Dobřejovice-Anežka Ch.- Mgr. Libuše Charvátová statutární zástupce (Středočeský kraj)
17. Badík a Vánoce- Družina ZŠ Mozaika Rychnov nad Kněžnou- Emička (1. třída)-Renata Nyčová (Královéhradecký kraj)
18. Vánoce v pravěku- ZŠ a MŠ Strážovice - Vlasta Škrhánková (Jihomoravský kraj)

19. Vánoční příběh- ŠD Radějov-Erika R.- Jana Kuníková (Jihomoravský kraj)
20. Jak jsme pekli perníčky- ZŠ Zádveřice-Raková-Mgr. Radka Mikeskova (Jihomoravský kraj)
21. Dráčkův vánoční příběh- ZŠ Chýně- Denisa Veverová DiS (Středočeský kraj)
22. Jak se chtěla stát sněhová vločka nesmrtelnou- školní družina ZŠ Kamýk nad Vltavou - Michaela Prášková (Středočeský kraj)
23. Pohádka z naší vesnice pod horami- ŠD Štěňata Čeladná -Martina Marková (Moravskoslezský kraj)
24. Pejsek Míša- 5.ZŠ Mladá Boleslav- Lenka Benešová (Středočeský kraj)

